

Súd: Okresný súd Skalica
Spisová značka: 7C/544/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2714205917
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jarmila Bíliková
ECLI: ECLI:SK:OSSI:2016:2714205917.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Skalica sudkyňou Mgr. Jarmilou Bílikovou v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený splnomocnencom: Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421 proti žalovanej: Slovenská republika, v jej mene Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073 o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a** .

Súd žalovanej **n e p r i z n á v a** právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobami doručenými Okresnému súdu Piešťany dňa 27.9.2012 domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, a to s poukazom na nesprávny úradný postup v súvisiacom exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Piešťany. Tieto žaloby boli na Okresnom súde Piešťany zaevidované pod sp. zn. 10C/185/2012 až 10C/325/2012 a následne spojené uznesením Okresného súdu Piešťany č.k. 10C/185/2012-7 zo dňa 10.10.2012 na spoločné konanie, ktoré bolo ďalej vedené pod spoločnou spisovou značkou 10C/185/2012. Žalobca vo svojich žalobách súčasne vzniesol námietku zaujatosti sudcov Okresného súdu Piešťany a vzhľadom na ich pomer k veci a účastníkom konania žiadal o ich vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci a o prikázanie veci inému súdu. Krajský súd v Trnave uznesením č.k. 23NcC/46/2012-14 zo dňa 22.10.2012 rozhodol, že všetci sudcovia Okresného súdu Piešťany sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci sp. zn. 10C/185/2012 a vec prikázal na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Skalica, ktorému vec napadla dňa 29.11.2012 pod sp. zn. 1C/524/2012. Okresný súd Skalica následne uzneseniami č.k. 1C/524/2012-25 zo dňa 15.4.2013 a č.k. 5C/206/2013-35 zo dňa 25.7.2014 vylúčil predmetnú žalobu na samostatné konanie.

Žalobca sa žalobou domáhal, aby súd medzitýmym rozsudkom určil, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Piešťany, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 4241815 dlžníkom (povinným): W. S., nar. XX.X.XXXX., (kde po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 8436/2011) v zákonom stanovenej lehote a rozsudkom rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi z titulu majetkovej škody sumu 125,- eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 599,30 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhradu trov konania. Ďalej v žalobe uviedol, že je právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažnej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov a v pozícii oprávneného v exekučnom konaní navrhol písomným podaním, a to postupom podľa § 38 Exekučného poriadku, zvolenému súdnemu exekútorovi

vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 4241815 dlžníkom: W. S., nar. XX.X.XXXX, pričom po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 8436/2011. Exekučný súd rozhodol podľa tvrdenia žalobcu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 23.4.2012 (konanie pritom začalo dňa 3.6.2011, t.j. s omeškaním viac ako 325 dní), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si žalobca uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobcovi vznikla majetková škoda v sume 125,- eur predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Žalobca vynaložil podľa jeho tvrdenia v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštové a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- eur. Zároveň si uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 599,30 eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Žalobca si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie sumu 599,30 eur, teda 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, a to na základe aplikácie doktríny ústavného súdu, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- eur. Žalobca uviedol, že postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadal Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, ktoré však do podania návrhu na žiadosť pozitívne nereagovalo, preto podal túto žalobu.

Žalovaná so žalobou nesúhlasila a žiadala ju zamietnuť z nasledovných dôvodov: V prvom rade poukázala na neúplnosť a zmätočnosť podanej žaloby a rovnako i na nejasný titul nároku na náhradu škody, navrhla postup podľa § 43 ods. 1 O.s.p. Žalovaná má za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde, keďže v zmysle § 15 ods. 1 a § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. medzi podaním žiadosti o predbežné prejednanie nároku a podaním žaloby o náhradu škody nie je dodržaná zákonná lehota 6 mesiacov. Žiadosť o predbežné prejednanie nároku bez ostatných zákonných náležitostí bola žalovanej doručená dňa 23.4.2012, pričom žaloba na súd bola podaná dňa 27.9.2012. Žiadosť o predbežné prejednanie nároku mala vady, ktoré žalobca napriek opakovaným výzvam žalovanej neodstránil, preto žalovaná nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný. Vo veci samej žiadala žalobu zamietnuť ako neodôvodnenú a nepreukázanú. Žalovaná má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd Slovenskej republiky. Žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prietahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Žalovaná v ďalšom poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 16/02, v ktorom ústavný súd konštatoval, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Žalovaná vzniesla námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23.4.2009 (t.j. tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku). Rovnako mala za to, že žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody, keď požadovať paušálne sumy považovala za nesprávne a účelové. V konaní je potrebné preukázať skutočnú škodu listinami/skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, žalovaná nemá za preukázanú tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa

mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch. Pri priznávaní nemajetkovej ujmy sa prihliada aj na rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaná poukázala na podnikateľskú činnosť žalobcu, keď praktiky žalobcu sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, sudy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúce slabé finančné a právne vedomie nízkoprijmových osôb. Záverom poukázala i na absenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov.

Súd výzvou zo dňa 11.3.2015 (a opakovanou výzvou zo dňa 29.10.2015) vyzval žalobcu na doplnenie žaloby tak, že doručí súdu rozhodnutie Okresného súdu Piešťany o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 23.4.2012 (rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia), na ktoré poukazuje v žalobe a od ktorého odvodzuje svoj nárok v konaní. Žalobca na základe predmetnej výzvy doručil súdu uznesenie Okresného súdu Piešťany č.k. 3Er/970/2011 - 11 zo dňa 16.3.2012.

Podľa § 115a ods. 2 O.s.p., pojednávanie nie je potrebné nariaďovať ani v drobných sporoch.

Podľa § 200ea ods. 1 O.s.p., ak v priebehu konania dosiahne predmet konania sumu 1 000 eur, od toho okamihu ide o drobný spor.

Podľa § 156 ods. 3 O.s.p., vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

V danej právnej veci ide vzhľadom na výšku uplatnenej pohľadávky o drobný spor, a preto súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania. Rozsudok verejne vyhlásil, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia oznámil na úradnej tabuli súdu dňa 24.2.2016, t.j. v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

Súd sa oboznámil so žalobou žalobcu, s písomným vyjadrením žalovanej, uznesením Okresného súdu Piešťany č.k. 3Er/970/2011 - 11 zo dňa 16.3.2012, na základe čoho zistil tento skutkový stav veci:

Z uznesenia Okresného súdu Piešťany č.k. 3Er/970/2011 - 11 mal súd preukázané, že žiadosťou o udelenie poverenia zo dňa 15.8.2011 požiadal súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý Okresný súd Piešťany o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného POHOTOVOSTĚ, s.r.o. proti povinnému Zdenkovi Ružinskému, nar. 12.2.1974 pre vymoženie istiny 854,36 eur s príslušenstvom. Exekučným titulom v danej veci bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s., so sídlom v Bratislave sp. zn. SR 02280/11 zo dňa 14.4.2011. Okresný súd Piešťany uznesením č.k. 3Er/970/2011 - 11 zo dňa 16.3.2012 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s poukazom na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, pretože mal za to, že rozhodcovská doložka je absolútne neplatná (tým bolo vyvrátené tvrdenie žalobcu uvedené v žalobe, že súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 23.4.2012).

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012 (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

Podľa § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa ustanovenia § 19 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov právo v znení platnom a účinnom ku dňu zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode.

Podľa ustanovenia § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení platnom a účinnom ku dňu zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia, lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa článku 48 ods. 2 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa článku 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa ustanovenia § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení platnom a účinnom ku dňu doručenia žiadosti o udelenie poverenia súdu (od 1.6.2011 do 17.1.2013), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.6.2011, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

V súvislosti s námietkami žalovanej o predčasne podanej žalobe, ako aj o neúplnosti žaloby, súd konštatuje, že neboli dôvody na zastavenie konania v zmysle § 103, § 104 ods. 1 prvá veta O.s.p. V danej veci nebolo sporné, že žiadosť o predbežné prejednanie nároku bola na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky doručená dňa 23.4.2012. Medzi podaním žiadosti o predbežné prejednanie nároku a podaním žaloby (27.9.2012) nebola dodržaná zákonná lehota 6 mesiacov. Táto však uplynula počas tohto konania. Bolo preto právne irelevantné, že lehota nebola dodržaná ku dňu podania žaloby. Bolo nesporné, že nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov zo strany žalovanej uspokojený nebol. Tým súd mal splnenú podmienku zo strany žalobcu podľa § 15 a 16 zákona č. 514/2003 Z.z. predbežne prerokovať nárok na náhradu škody s nadriadeným orgánom, ako podmienku právomoci súdu vo veci konať a rozhodnúť.

Súd neodmietol žalobu žalobcu podľa ust. § 43 ods. 1, 2 O.s.p., nakoľko podľa názoru súdu žaloba žalobcu v danej veci zodpovedá ustanoveniu § 79 ods. 1 O.s.p., keď žalobca uviedol čoho sa domáha, voči komu a z akého dôvodu, a preto nič nebránilo vecnému prejednaniu tejto žaloby.

Súd vyvodil ten právny záver, že predmetom konania je žalobcom uplatnený nárok na náhradu majetkovej škody v sume 125,- eur a náhradu nemajetkovej ujmy v sume 599,30 eur podľa zákona č. 514/2003 Z.z. za nesprávny úradný postup Okresného súdu Piešťany ako exekučného súdu v súvislosti s exekučným konaním vedeným na súde pod sp. zn. 3Er/970/2011. Žalobca za nesprávny úradný postup považuje skutočnosť, že exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až po uplynutí zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia.

Súd vychádzal z toho, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je osobitnou zodpovednosťou a zodpovednosťou objektívnou (bez ohľadu na zavinenie). Všetky zákonné podmienky vzniku tejto zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Pri nespĺnení čo i len jednej podmienky zodpovednosť za škodu nevznikne. Pri splnení všetkých podmienok naraz sa zodpovednosti za škodu nemožno zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sú: 1/ nesprávny úradný postup, 2/ vznik a existencia škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou.

Nesprávnym úradným postupom môže byť aj oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci „bez zbytočných priet'ahov" /čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky/ (por. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30.6.2010 sp. zn. 5 Cdo 126/2009).

V danom prípade mal súd za preukázané, že exekučný súd poverenie nevydal, naopak žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia zamietol.

Súd má za to, že exekučný súd postupoval v súlade so zákonom. V predmetnej exekučnej veci začalo exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozsudku, pričom žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu za účinnosti zákona, ktorý určoval zákonnú lehotu na udelenie poverenia, táto však neplatila pre exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Navyše z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že zákon upravuje procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak, zákon takúto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10.7.2013 č. k. II. ÚS 520/2012-39).

Súd na základe vyššie uvedeného preto konštatoval, že v danom prípade k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu nedošlo (z pohľadu tvrdeného nedodržania zákonnej lehoty).

Čo sa týka prietáhov v konaní súd zhodne s vyjadrením žalovanej uvádza, že otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, je kompetentný preskúmať len ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietáhov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietáhov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa - krajský súd, najvyšší súd (porovnaj napr. dôvodová správa k zákonu č. 412/2012 Z. z.).

Súd má za to, že aj keď § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom ku dňu podania žaloby neobsahuje ustanovenia o právomoci prvostupňového súdu rozhodovať vo veciach náhrady škody z titulu prietáhov v konaní až po právoplatnom rozhodnutí oprávneného orgánu o sťažnosti proti prietahom v konaní, tak z dôvodovej správy týkajúcej sa poslednej novelizácie zákona č. 514/2003 Z. z. jednoznačne vyplýva, že takýmto spôsobom bolo potrebné k citovanému ustanoveniu zákona pristupovať vždy. Novela nezaviedla nič nové, len explicitne vyjadrila, čo bolo zrejme už pred účinnosťou novely. K doplneniu ustanovenia § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. zákonodarcu nepochybne viedla skutočnosť, že práve z dôvodu absencie explicitného vyjadrenia povinnosti súdu vychádzať aj pri posudzovaní nárokov vyplývajúcich z tvrdeného nesprávneho úradného postupu z rozhodnutí oprávneného orgánu o sťažnosti proti prietahom v konaní (s tým, že takéto nie je v právomoci prvostupňového súdu) prichádzalo v praxi k nejednotnosti vo výklade citovaného zákona a zrejme i k nejednotnosti v konaní pred súdmi. Uvedené podľa názoru súdu vyplýva z bodu 7 dôvodovej správy k návrhu zákona č. 508/2010 Z. z., ktorý novelizuje zákon č. 514/2003 Z. z., podľa ktorej návrh vychádza z platnej úpravy, nakoľko existuje možnosť domáhať sa ochrany svojich práv využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s ustanovením § 127 ods. 1 Ústavy SR.

Žalobca do vyhlásenia rozsudku súdu nepreukázal, že by sa viedlo disciplinárne konanie, riešila sa opodstatnená sťažnosť na prietahy v konaní, ani že by existovalo právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, príp. Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým by bolo v exekučnej veci, od ktorej si uplatňuje nárok na náhradu škody a nemajetkovú ujmu v tomto konaní, konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

Samotné rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia pritom nemožno považovať za nesprávny úradný postup súdu, pretože postup súdu našiel vyjadrenie v rozhodnutí, nebol neefektívny (rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky z 29.6.1999 sp. zn. 2 Cdom 129/97). Výsledkom rozhodovacej činnosti súdu je, že súd žiadosti o vydanie poverenia vyhovie, alebo žiadosť zamietne. Zo zákona nevyplýva, že kogentne musí vždy súd žiadosti vyhovieť. Práve táto rozhodovacia činnosť je podstatou súdnictva a nemožno ju vyhodnotiť ako nesprávny úradný postup (uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky z 25.8.2009 sp. zn. 25 Cdo 1018/07).

Nesprávny úradný postup možno vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou predpísaného postupu štátneho orgánu, alebo účelu postupu štátneho orgánu, či už súvisí alebo nesúvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu a ak tento postup nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 24/04).

Z týchto skutočností potom vyplýva, že žalobca nesplnil prvú podmienku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, keď nepreukázal nesprávny úradný postup. Súd v konečnom dôsledku dospel k záveru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno ani pokiaľ ide o ostatné predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci nesprávnym

úradným postupom, keď v konaní nepreukázal vznik škody a ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a škodou.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. Skutočnou škodou sa aj v zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného. Ide v podstate o rozdiel v hodnote poškodeného majetku pred spôsobením škody a po spôsobení škody na majetku. Ušlý zisk predstavuje to, čo poškodenému ušlo v dôsledku spôsobenia škody; inak povedané v dôsledku spôsobenia škody nedošlo k zväčšeniu (rozmnoženiu) majetku, hoci sa to pri predpokladanej činnosti dalo očakávať.

Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Teda nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z.z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku žalobcu, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve a len týmto postupom; teda postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku žalobcu rozhodujúcim, t.j. ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil.

Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť, t.j. povinnosť uviesť dôkaz na preukázanie tvrdených skutočností. Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie za predpokladu, že ním tvrdená skutočnosť nebola inak preukázaná, nepriaznivé následky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov.

Žalobcom tvrdená majetková škoda v sume 125,- eur mala predstavovať náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Žalobca vynaložil podľa jeho tvrdenia v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštové a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- eur.

Žalobca napriek márnemu poučeniu podľa § 120 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (doručenému splnomocnencovi žalobcu dňa 5.11.2015) svoje tvrdenia o škode v žalobe všeobecne popísané žiadnym spôsobom nepreukázal a ani do doby vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej nepredložil alebo neoznačil žiadne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom určenie výšky škody v žalobe nie je dôkaz o vzniknutej škode. Súd poukazuje na to, že paušálne vyčíslené administratívne výdavky nie sú skutočnou škodou. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu nákladov spojených so správou a vymáhaním pohľadávky bez toho, aby ich bližšie špecifikoval (napr. koľko zamestnancov informačného systému spravovalo pohľadávky dlžníkov, aký počet pohľadávok spravoval pomocou informačného systému, kto mu spravoval a udržiaval informačný systém a za akú odmenu), keď nutnosť spravovať pohľadávku oprávneného zapríčinil povinný už tým, že nesplnil svoj dlh a oprávnený musel prikrčiť k vymáhaniu formou exekúcie. Znamená to, že vznik nákladov žalobcu ako oprávneného v exekučnom konaní na správu a vymáhanie pohľadávky nie je v príčinnej súvislosti s postupom Okresného súdu Piešťany v exekučnej veci. Žalobca by nepochybne mal náklady na zamestnancov spravujúcich pohľadávky žalobcu voči dlžníkom až do ich uhradenia, resp. odpísania a obdobne by mal aj náklady na udržiavanie a správu informačného systému, a to nezávisle od úradného postupu exekučného súdu. Žalobca tak v konaní nepreukázal vznik skutočnej škody zmenšením svojho majetku o tvrdeným, ale nepreukázaných 125,- eur a rovnako nepreukázal ani existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a prípadným zmenšením jeho majetku.

Pokiaľ ide o nárok žalobcu na nemajetkovú ujmu uplatnený žalobou v tomto konaní, túto môže súd priznať s ohľadom na § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca svoj nárok o náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnil tým, že márnym plynutím času boli reálne ohrozené jeho legitímne očakávania, že

správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu rizík, a to rizika zániku povinného, rizika zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a rizika insolvenčie povinného. Žalobca si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie sumu 599,30 eur, teda 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, a to na základe aplikácie doktríny ústavného súdu, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- eur. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Súd má za to, že tak, ako sú v zákone koncipované tieto podmienky, vzťahujú sa skôr na poškodeného - fyzickú osobu, okrem psím. b/. Napriek tomuto však ani nemajetková ujma sa nepriznáva automaticky len na základe konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, keď aj tu platí povinnosť jej preukázania. Rovnako ako pri vzniku škody je poškodený povinný nielen tvrdiť, ale aj preukázať vznik nemajetkovej ujmy, resp. uviesť skutočnosti, na ktorých základe bude možné podľa zákonom určených kritérií posúdiť vznik a rozsah ujmy. Žalobca nepreukázal tvrdenia, že nesprávnym úradným postupom exekučného súdu bola vyvolaná situácia, ktorá ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobilá neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Samotné vedenie exekučného konania bez ohľadu na jeho dĺžku nie je objektívnou prekážkou na udržiavanie kontaktu oprávneného, resp. exekútora, s povinným a nie je ani dôvodom k vzniku insolventnosti povinného, pretože spravidla dôvodom neplnenia dlhu povinného je jeho insolventnosť ešte v čase pred rozhodnutím v základnom konaní. Tieto všeobecne známe riziká sú i rizikom každého podnikateľského subjektu. Žalobca v danom prípade nepreukázal tvrdené následky nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, keď nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ako objektívne zistiteľného stavu, ktorého existencia musí byť preukázaná nad všetky pochybnosti a ani jej závažnosť a okolnosti vzniku tvrdenej ujmy, a tak neunesol dôkazné bremeno ani o tejto časti žaloby. Súd zároveň nevidel žiaden dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy.

Podľa názoru súdu sa žalobca snaží predmetnou žalobou eliminovať po finančnej stránke svoje nesprávne obchodnoprávne rozhodnutia vo svojej podnikateľskej aktivite. Nepochybne žalobcovi musela byť všeobecne známa vzhľadom na predmet jeho podnikania (poskytovanie úverov z vlastných zdrojov), a to ešte pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie, rozhodovacia prax všeobecných súdov v danej problematike rozhodcovských rozsudkov. Z množstva exekučných konaní, ktoré sú vedené na všetkých súdoch Slovenskej republiky je súdu známe, že žalobca využíval práve rozhodcovské doložky a o jeho nárokoch rozhodovali rozhodcovské súdy, ktoré nerešpektovali ustanovenia právnej úpravy o ochrane spotrebiteľov a priznávali žalobcovi aj také plnenia, ktoré boli nedôvodné pre zjavne neplatné zmluvné podmienky. V tejto súvislosti súd nad rámec prejednávanej veci poukazuje aj na spôsob uplatnenia majetkovej škody a nemajetkovej ujmy zo strany žalobcu. Je známou skutočnosťou, že žalobca podal na súdy Slovenskej republiky množstvo žalôb, ktoré sa týkajú tých istých účastníkov a ich skutkový základ je rovnaký (oneskorené rozhodnutie súdu v exekučnom konaní a z toho vyplývajúci nesprávny úradný postup exekučného súdu). Súdu je zároveň zo svojej rozhodovacej činnosti známe, že v súvislosti s jedným rozhodnutím exekučného súdu v jednom exekučnom konaní - zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (teda v súvislosti s jedným tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) žalobca podal dve žaloby, jednu s interným označením žalobcu „NZZP“ a druhú s označením „ISTINA RS“. V žalobe s označením „NZZP“ žalobca požaduje zaplatenie majetkovej škody v sume 125,- eur (napriek tvrdeniu o rôznej dĺžke omeškania exekučného súdu s vydaním rozhodnutia si žalobca v každej z týchto žalôb uplatňuje rovnakú náhradu majetkovej škody) a nemajetkovej ujmy vyčíslenej v sume 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu. Súd na tomto mieste považuje za potrebné poukázať aj na to, že v jednotlivých žalobách nekorešponduje žalobcom tvrdený dátum rozhodnutia súdu so skutočným dátumom rozhodnutia, keď exekučný súd vydal predmetné rozhodnutie aj niekoľko mesiacov pred žalobcom tvrdeným dátumom, a preto žalobcom vyčíslené omeškanie exekučného súdu (a z toho plynúce aj vyčíslenie nemajetkovej ujmy) je zavádzajúce a nesprávne. V žalobe s označením „ISTINA RS“ žalobca zasa požaduje zaplatenie majetkovej škody v sume predstavujúcej náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá podľa tvrdenia žalobcu viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi na základe zmluvy o úvere

a nemajetkovej ujmy vyčíslenej v sume 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom. Žalobca si tak v súvislosti s jedným a tým istým tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu uplatňuje dvakrát nemajetkovú ujmu, pričom v každom prípade používa iný spôsob výpočtu jej výšky.

Na základe vyššie uvedených skutočností súd dospel k záveru, že v tejto veci neboli preukázané zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti žalovanej podľa zákona č. 514/2003 Z.z., a preto súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

Pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania zo strany žalovanej súd uvádza nasledovné: Premlčanie sa podľa ustálenej súdnej praxe skúma len u existujúceho nároku. Preto, keď súd dospel k záveru, že nárok žalobcu nevznikol, vznesenou námietkou premlčania sa taktiež už nezaoberal.

Súd ďalej uvádza, že v prípade, ak sa v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou účastníkov konania, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce (RuizTorija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; HiroBalani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Len pre úplnosť súd uvádza, že žalobca vo svojom žalobnom petite žiadal najprv vo veci rozhodnúť tzv. medzitýmny rozsudkom (§ 152 ods. 2 O.s.p.). K tomu súd uvádza, že ak súd uzná, že je tu dôvod pre postup podľa § 152 ods. 2 O.s.p., môže vydať medzitýmny rozsudok aj bez návrhu účastníka konania, Ak súd takémuto návrhu účastníka konania na vydanie medzitýmneho rozsudku nevyhovie, nevydáva o tom zvláštne rozhodnutie a s týmto návrhom sa nemusí vyporiadať v odôvodnení rozhodnutia o veci samej.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 a 2 O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

O náhrade trov konania súd rozhodol s použitím ust. § 151 ods. 1 a 2 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnej žalovanej nepriznal právo na náhradu trov konania. Žalovaná si síce uplatnila náhradu trov konania, avšak žiadne trovy konania nevyčísli. Trovy konania nevyčísli ani v zmysle ustanovenia § 151 O.s.p. do troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia vo veci. Súd vo výroku vyhláseného rozhodnutia rozhodol o priznaní náhrady trov konania žalovanej tak, ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení rozhodnutia. S použitím ustanovenia § 151 ods. 2 O.s.p. ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Vzhľadom k tomu, že žalovaná nevyčísli trovy konania a z obsahu spisu žiadne trovy nevyplývajú, súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania žalovanej v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí a v písomnom vyhotovení rozhodnutia žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, cestou podpísaného súdu, ku Krajskému súdu v Trnave, dvojmo.

Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 204 ods. 1, veta prvá O.s.p.). Odvolanie musí mať náležitosti požadované ustanovením § 42 ods. 3 O.s.p., tzn. musí obsahovať označenie súdu, ktorému je určené, označenie účastníkov konania, prípadne ich zástupcov, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2, písm. a/-f/ O.s.p.)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.)

Skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, ak odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 a ak ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 205a ods. 1 O.s.p.)

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O.s.p.).